

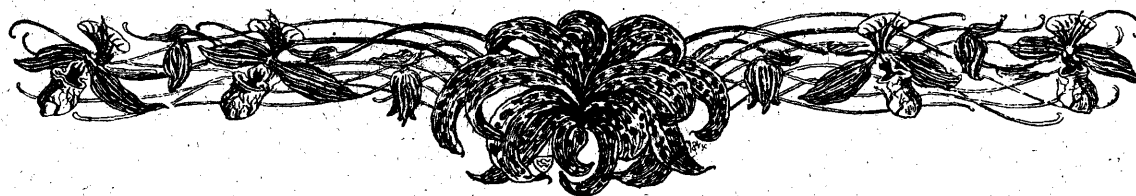
stillede; hun ved, at nu mere end nogensinde vil der blive stillet Krav til D. K. om at styrke og fuldende sin Organisation, hvis det skal kunne udrette noget ogsaa i Fremtiden til Kvindernes Gavn, men hun ved ogsaa, at med Valgrettens Opnaaelse er vi over Bakketoppen. Stemmesedlen i Kvindens Haand bliver da den »Sesam, luk dig op!« for hvilken

Laas efter Laas maa springe. Vi, som kan huske det brydsomme og tidt utaknemlige Arbejde, hun har udført som Kvindesagens Tempeltjener, vi under hende af et fuldt Hjerte den Glæde, nu som Fører for D. K.'s henved ti tusinde Kvinder at vandre ind i Valgrettens forjættede Land, ja der klinger maaske i vort Øre en Genlyd af de festlige Hyldingsord, hvormed en-

gang Bjørnstjerne Bjørnson hilste de norske Studenters gamle Digterhøvdning:

»Alt, hvad Dit Mod har bestraalet,
Alt, hvad Dit Mismod har dugget,
Nu faar det Væxt.«

Sandere Ord kan ikke lyde fra Dansk Kvindesamfund til Astrid Stampe Feddersen paa Kvindernes Hædersdag.

Mathilde Fibiger.

*Som Lejesvend jeg kæmper ej
For Sold og Ære.
Min Sag jeg tjener tro, skal jeg
End Offer være.*

*Og det staar fast, hvad tyst jeg svor
I Ungdomstide:
»Jeg bytter Glædens Rosenflor
Med Sorg og Kvide,*

*Naar blot jeg i den gode Strid
Maa staa med Ære!« —
Er Gud mig alt maa Haan og Nid
Jeg kunne bære.*

Mathilde Fibiger.

Pauline Worm.

*Jomfrustien, smal og stille,
Nedad gaar i lave Dale,
Fordum var den banet ej.*

*Man af den ej vilde vide,
Om end tidt man saa en ensom
Vandrerske i Ørknens Sand.*

*Men nu har den og sit Løvtag
Og sin Fred i Aftenssvalen
Og sin Blomst ved Vejens Rand.*

Pauline Worm.